

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικαστών μεταρρυθμίζον χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ετηκόσια πάντες,
τά μουραβίμα κι' εν κουνεβένται.

Τών δρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκ τὸ φράγκα εἰν αἰ μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ζένα ἄμως μέρα—δ ἔ κα φράγκα κα λ' σ τὸ χ ἔ ρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι παλοῦμεν ὄραματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλατῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
ὄν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Ἀπριλίη τριανταταί,
μεγάλην ὄραλα και νηνεμταί.

Ἐνεβήντα κι' ὄκτακόσια,
Ρωμηοῦνη ναυτικόσα.

Ἐξυμνεῖτε τοὺς αἰῶνας
τοῦ Σταθίου τοῦ ἀγῶνας.

κι' ἡ Βασιλοῦσ' Αλεξάνδρα
νικητὸς βραβεύει μόνη.

Φ.— Εἰς τὸ Σταθίον ἐπήγες, Παριζιέτο μὲ τὸ μουσί ;
Π.— Ναί, σὸ Σταθίον ἐπήγα μὲ τοῦ νόμου το ἑροῦδοι.

Τρέχον φιλὰθλα παιδιὰ
κι' ἀπὸ τὸ δικό της χεῖρ
πέρνον δάφνινα κλαδιὰ,
καὶ τὸ γένος ἄλον χαίρει.

Φ.— Εἶδες τοὺς φιλάθλους ἄλους ;
Π.— Εἶδα, βρέ, τοὺς διανοβόλους,
εἶδα παικτας, πόντας, ἄκτας,
καὶ πολλοὺς ἀντεροβγάκτας.

Κι' ἄναγες, βρέ Φασουλῆ μου, τῶν Ρωμηῶν τὸ κρόνον αἶμα
ὄν της ἀσφαλείας ὀπίστο,
μόλις εἶδαν τέτοιο Στέμμα
δάφνη νὰ σκουρῆ καὶ μύστο.

Πῶς, μπρός, κι' ἄπαντα κίτω
πνεῦμ' ὄρχαῖον ἐπιανῶτο,
καὶ σὲ σίβουσι καὶ σφενδόνας
εἶδα τορνευτὸς λαγῶνας.

Κατεφλέγετο κι' ὁ σίβος,
καὶ μεσουραῶν ὁ Φοῖβος
φλέγει χεῖρ ὄν κορδῶνα,
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια.

Εἶδα Λαῖδες, εἶδα Μίς,
καὶ φαλάκρας γιὰ φανῶρια,
εἶδα καὶ πολλοὺς ὄρομεις
μὲ ζυπιόλντια ποδάρια.

Κι' ἀπὸ κίτω καὶ ἴψηλὰ
χειροκροημάτων κρότος,
κι' ἀπὸ κούτελα πολλὰ
θρόμβουσι βλεπέσι ἰδρώτος.

Πῶς μοῖσῆλιν οὐκαὶ
μὲς σὸ Σταθίον ἐκεῖ,
καὶ τὴν ἀσφρηῖον κτυπῆ
βαρβατῆ ἄθλητικῆ.

Μ' ἔλασες κι' ἰμένα τρέλλα
κι' ἀνεφάνησα κέτων ;
ὁ πατρις Ἑλλῆς μου, γέλα
ὄν κοίτις τῶν νικητῶν.

Εἶδα καὶ τοὺς Βασιλεῖς
καὶ τοὺς πρῶτους της Ἀθῆς,
κάθε μας μεγάλον ἄνδρα,
τὴν ἑλῆ καὶ τὸ κορδῶνι,

Πνεῦμ' ὄρχαῖον οὐδ' ἰλαῖ,
καὶ λαμπερὸς ὁ Φοῖβος ὄδων

δόξαν ἀκίνοβολοῖ
 ὁσὰς κερκίδας τῶν Σταδίων.

Πάλιν κρόπαια, ζευξένα,
 οὐδ' σαλεύουσ' ἐν μάλῃ,
 πάλιν νίκη δέκα δέκα
 τὰς κερκίδας δρασκελῆ.

Φ. — Ποῖον μέγα γεγονός,
 φέρον ἔκστασιν φρενός.
 Ἡ Βασιλίσα τῶν Ἀγγλων στεφανώνει κατ' αὐτὰς
 τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κλητάς.

Πορὸς Ρωμηὸς δὲν συγκαίεται
 καὶ πορὸ στόμα δὲν φωνάζει :
 παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ἴτε
 ὁσὴ Βασιλίσα μὲ νάζει ;

Τῆς κοιλάδος τοῦ κλανθμῶνος
 διελεύθησαν τὰ νέφη...
 τῆς ὀλβίας Ἀλβίνος
 ἡ Βασιλίσα μᾶς στέφει.

Τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἡ θεοὺς
 βελτιοῦται ὁσὸν αἰῶνα...
 ἄνοιξε μαζὶ μᾶς σχέσεις
 τῆς Ἀγγίλας ἢ Κορῶνα.

Τι χαρὰ μᾶς ! .. αἶντε τί...
 χρυσοῦ τύχη μᾶς προσμένει...
 Περικίετο κουντεντέ,
 κωρῶθεις τοῦτο τί σημαίνει ;

Π. — Καὶ τὸ κοινὸν καὶ τὸ ξέρον
 καὶ χαρὰν φρενήρη χαίρω.
 Καὶ σῆς δάφνας τῆς Κορῶνας
 τῆς κοσοῦτον κραταιὰς
 βλέπω νέους Μαραθῶνας,
 βλέπω νέας Πλαταιὰς.

Φ. — Τι νομίζεις, Περικίετο ; θὰ τὴν πάρωμε τὴν Κορήτη ;

Π. — Ἡ Βασιλίσα τῶν Ἀγγλων στεφανώνει, βρὲ φωνεῖται,
 τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κλητάς,
 καὶ ἀμφιβάλλεις καὶ ἔρωτις ;

ἴτε, παῖδες, ὁσὸν ἀγῶνα
 μὲ τὸ βῆμα τὸ ταχὺ...
 τῆς Ἀγγίλας ἢ Κορῶνα
 οὐδ' βραβεῖναι μοναχῆ.

Μὲ τοὺς ἡχους τῶν σαλλίγγων, μὲ τοὺς ἡχους τῶν τυμπάνων
 ἠξιοῦθην στεφάνων
 Βασιλίσσης δοξαμένης
 πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης.

Ἀκησάτε βροντῶδη παλαιῶν Πινδάρων ἔπη,
 νίκη γαυροῦ νωπῆ...

ἡ Βασιλίσα μᾶς βλέπει,
 καὶ θέλει νὰ μᾶς πῆ.

Φ. — Γέλασε, φαρμακομῆτη,
 καὶ τὴν πῆραμε τὴν Κορήτη.
 Σεῖς ἀνιέρται τοῦ Θεοῦ, κατεβρίστε ταβτή,
 εἴχτε κάτω τὰματά σας καὶ δὲν πῆνουνε φωτιὰ.

Μέσα κάθε σακαρίνα,
 τὴν ἐπήραμε τὴν Κορήτη,
 μὲ σαρκίγια καὶ μὲ βράχα
 φεύγω γὰρ τὸν Φηλορείτη.

Ἡ Βασιλίσα Ἀλεξάνδρα, Περικίετο, στεφανοῖ
 τῶν Ἑλλήνων τοὺς κροτάφους, τῶν Ἑλλήνων τὰ κροαῖα,
 καὶ θαρρῶ πῶς μετ' ὀλίγον ἰδική μου θὰ γενῆ
 τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων ἡ πατρὶς Μακεδονία.

Ἀνεβαῖνο μὲ τὸν νοῦ μου
 καὶ τὸ στεφάνω' ὁσὴν Ροδόπη...
 φτοῦ σας, τέρατα τοῦ Κρούμου,
 τοῦ Σαρδάφωφ παληανθροῦποι.

Γεὰ χαρὰ μᾶς, Θεοδώρακη,
 θὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θράκη.
 Γεὰ σου, μαύρη ρεδικῶτα,
 τὰ μεγάλα γεγονότα
 γίνονται ὁσὸν κωβερῆ
 τὸ μαλὸ τοῦ Κορῶνα.

Περικίετο μου, μὴ χάσεις
 ὁσὸν ἐμβρόντητος, ὁσὸν βλάκας,
 μόνο τρέχα νὰ διδάσῃς
 τὸν ἀθλητισμὸν τοῦς Θράκας.

Τὸ περιμένεις καὶ τοῦτο, φίλε κωβηροκεφαλάκη ;
 τί χαρὰ μᾶς ! .. τραλαῖά,
 καὶ ἀπειστέ' ψηλά
 κούτελα τοῦ Κουλουμπέροδα, κούτελα τοῦ Κουτουλάκη.

Π. — Ἐμπρὸς εἰς τὴν Βασιλίσαν καθένος ἐπροχώρησε
 καὶ τότε μὲς ὁσὸν Σταδίων ἐδέσποσε σιγῆ,
 καὶ ἡ προσφιλιὴ Βασιλίσα τὸν Τραπεζάνηρο γῆρωσε,
 τὸν Κάντζα, τὸν Παυλόπουλο, τὸν Παπαπαναγή,
 μὰ καὶ τὸν Πετρακόπουλο καὶ τὸν Σαντοριναῖο,
 Καραντιζίδη τὸν Σμυρνοῦ καὶ ἐμὲ τὸν Ἀθηναῖο.

Εἶπε τὸν Ἰωσήφογιον τὸν τοῦ Πανικιον
 καὶ τὸν Στουρῆραν, Φασουλή, τὸν τοῦ Πανελληνίου,
 τὸν Πέπα, τὸν Ρουσόπουλο, τοὺς γυμνασταὺς τοὺς ἄλλους
 καὶ ἀξίους διδασκάλους.

Εἶπε πολλοὺς, ποῦ καὶ ἄλλοτε βραβεῖα πῆραν πρῶτα,
 τοὺς σιδηροῦς τοῦ Τότα μῦς,
 καὶ ἀκαμαντιπόδας ὄρομεις,
 ποῦ γὰρ κωρὸ θὰ βάζουνε ὁσὰ πόδια τῶν τωρῶτα.

Εἶπε μὲ βῆμα ρυθμικὸν τὰ βρέφη τῶν Σχολείων
 ἐνδόξως συνεχίζοντα τὸ πάλαι μεγαλεῖον,

εἶδε μορὰ, βρὲ Φασουλῆ, τελείως γυμνασμένα,
 ποῦ γόρεζ' ἀν' σπῆν των ὄσων καταβασμένα,
 κ' ἰδάσκουσαν γ' αὐτὰ γοεῖς
 καὶ φίλοι των καὶ συγγενεῖς.

Εἶδε παλαιὰ ἀρχόντισσας
 σπυρτοῦ τῶν μήνα,
 καὶ γότμας γερόντισσας
 καθὼς τὴν Γλακουμίνα.

Πλὴν ἀλήθεια δὲν μοῦ λῆς
 μέσ' ὅτῃς δόξαις τῆς παλαιῆς
 πῶς σοῦ φαίνεται κ' ἀειδὸς
 ὁ σπουδαῖος τομετός;

Πῶς σοῦ φαίνεται μὲν Σάρα,
 μὲν σχεδὸν ἑβδομημίνα,
 νὰ γεννησῇ μὲ τὰ ῥόδα τῆς ἀνοίξεως κ' ἀετῆ,
 κ' ὁ καθεὶς τὰ γεννητοῦσθαι τῆς γερᾶς νὰ σὺνῆτῃ;

Φ.— Τὸν καιρὸ σου τὸν καιρὸ,
 καὶ θανμάζω κ' ἀπορῶ
 πῶς καὶ σὺ, βρὲ Περωλίκο, ποῦτεις μᾶλλον γράμματα,
 σὺνῆτεις μὲ τοὺς λοιποὺς
 τοὺς ἀναιροὺς τοὺς μαροπῶς,
 καὶ τὸ πῶς ἢ Γλακουμίνα δορ' ἀν' σπῆν γράμματα.

Σὺ, ποῦ σ' ἔχει πλάσι κόρος
 καὶ κινεῖς ἀδιάρθρωτος
 κἀκε θάμα ξαφνικῶς.

Πῶς θανμάζεις κ' ἀπορῶς
 καὶ παράξενο θαρρεῖς
 τέτοιο πρᾶγμα φωνεῖς;

Τῆς Βουλῆς τὴν Γλακουμίνα δὲν κινεῖς, μπουνιλιᾶ,
 τὸν παπποῦλη τὸν πηδάνα,

ποῦ καὶ πέραν τῶν ὑδόντα
 σέβεια γεννοβοιᾶ;

Π.— Καλὰ λῆς, βρὲ Φασουλῆ,
 ἔξχασα τὸν μπαμπάλῃ,
 ἔξχασα τὸν Κορδοσᾶ,
 ποῦ δὲν παθεῖ νὰ γενῆ.

Φ.— Μὴν ξεχᾶνῃς, φαρμαροῦνε,
 κ' ἔλα κρᾶξε: χαῖρε, γόνε
 τῆς γερᾶς τῆς Γλακουμίνας,
 ποῦ θὰ δώσῃς ἐπὶ μήνας
 πρὸς σὺ, ἤτησον τροφήν
 εἰς τὴν πόλιν τὴν σοφήν.

Ποῖον σφρῖτος, ποῖον σθένος!
 μέσ' ὅτῃς κώμους, σπῆς θαλάσ
 λέγε μ' ὄλους χαροπῶς:

Ἔστω νῦν εὐλογημένος
 τῆς γογιῶνος τῆς κοιλίας
 ὁ παρᾶκαιρος μαροπῶς.

Ἄλλ' ὅμως εἰς τὸ Στάδιον ἔς ἐπίδομα καὶ πάλιν
 νὰ παρακολουθήσωμεν τῶν ἀδελφῶν τὴν πάλιν.
 Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Βασιλίσοσαν ἐπῆρα τόσο θάρρος,
 ποῦ τόμεις πῶς ἤμουνα κανένας τῆς νομισμάτος.
 Μοῦ φάνηκε σὺν γνώσει, σὺν ἀσχηματῆς γνωσῆ,
 κ' ἐντόνας: ἄου ντοῦ γροῦ ντοῦ; τῆς φῶνας Ἀγγλισί.

Κι' ἀετῆ μοῦ χαμογέλασε μὲ χάριν Βασιλίσοις,
 κ' ὅλ' οἱ δικοὶ μας εὐγενεῖς μ' ἐπῆσαν ἀπ' ὄπισθον,
 καὶ μ' ἔρωτοῦσαν, Περωλίῃ, μὲ τόσας ὀπλοκλίσεις
 πῶς ἔτυχε τὴν Ἄνασσαν τὴν Ἀγγλίαν νὰ γνωρίσω.

Τότε μ' ἰδαύμασαν ποῦ λῆς
 σιδερωμέναις μοῦραϊς,

και μ' ἐχαιρέτησαν πολλὰς
ψηλοκαπελοδούρας,
και Ἀόρδοι παραμέρισαν ἐμπρός μου τὰ περάσω,
καὶ ἔγὼ τὸς ἀθάλασα και μουλίθη τὰ ξεράσω.

Ἐπὶ Στάδιον τῶν Ἀθηνῶν
βροχή ραγδαία κορυνῶν.

Φ. — Κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῖς θαρρῶ πὺς εἶχαν φύγει
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσαν ἐνεῖνην τῆς Ἀγγλίας,
ἀπύσαν ἕνας πόλεμος ἀληθινὸς ἀνοίγει
ἀπὸ πύκαλον παλλάδιον τῆς ζωῆνης ἐνκλίτας.

Ἦσαν οὐδὲ νικητῆς, μὰ κι' ὅποιος δὲν ἐνίκησε,
οἱ δάφνας και μυρσίνας,
Ἦσαν ὁ ρεῖτης Πειραιεύς γὰ τὰθλα φιλονείκησε
μαζὶ μὲ τὰς Ἀθήνας.

Ἐξιδος μεγάλης πνεῦμα στοὺς ἀγῶνας ἐπιπνέει
μεταξὺ τῶν νικητῶν,
ἕκαστος ἤρξαν κι' οἱ πάλαι πρόγονοὶ μας Ἀθηναῖοι
μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τότε τρέξιμο δοντοῦ
και γουρλόματα ματιοῦ,
τότε μένος, τότε μῆγος,
ποῦ νὰ πῆς και ποῦ νὰ μείνης.

Ἰσχυρίζεται, Περικλέτο, μὰ κορῶνα σ' ὅν ἀέρα
και κατόπιν μὰ δευτέρω,
και κατόπιν ἄλλη τρίτῃ,
και κατόπιν σ' ὅ κενὸν
ἕνα πλήθος κορυνῶν
συγκρούμενον συρίττει.

Τότε τρέχουν Ἀστυνόμοι,
τότε σπάζουν πλάταις, ὄμοι,
τότε σπάζουν και πολλὰι
τροπαιοῦχον κεφαλαί.

Τότε πλήθους συμφρυμὸς
και νηριῶν δδρυμὸς,
τότε κοπετοὶ μητέρων
και τροχάματα πατέρων.

Τότε πάταγος κορῶνας
κάθε φύλον ἀπειλεῖ,
τότε κάθε Γιανουμῖνας
πρόωρος ἀποβολή.

Τότε φεύγει κόσμος κλαίων,
τότ' ἐγέλασ' ἐπὶ πλέον
κι' ἡ γλαυκώπις ἡ Παλλάς,
και μὲ τὸσας κεφαλας
σπάζει τότε κι' ἡ δική μου,
και φωνάζω τῆς πολὺ:
χαῖρα, γενεὰς ἀλιμιον
φιλοπόλεμος φυλή.

Εἰς θαυμάτων ἐποχὴν
ἴδωμεν ἐξ οὐρανῶν
κι' ἀπροσδόκητον βροχὴν
βαρυγδοῦσαν κορυνῶν.

Ὁ Περικλέτος ἐν ὄψῃ
τῆς Ἀνασσας ξετροδοδετ.

Κοῖμα κοῖμα ποῦ δὲν εἶχες εἰς τὸ Στάδιον μας μείνει,
Ἀνασσα τῶν Βρετανῶν,
εἶταν πόλεμος ἐξήμε τὰ τροπαιοφόρα σμῆνη
μὲ πατάγους κορυνῶν.

Τι κοῖμα ποῦ δὲν ἔμεινε, Βασίλισσα μεγάλη,
καμμὰ κορῶνα δυνατὴ γὰ σὸβλῆθ' ἐπὶ κερράι,
γὰ νύχης ὡς ἀνάμνησιν τοῦ φιλελλητισμοῦ σου
κανένα τραῦμα προσφιλεῖς τῆς χώρας τῆς ἐδμούσου.

Κοῖμα ποῦ μὲς σ' ὅν ἐλλαιον τῶν κορυνῶν κλαυδ μῶνα
κορῶνα δὲν ἐκτύπησε τὴν συγγενή Κορῶνα,
και δὲν θαρροστεράσασε μ' ἐμὰς ἡ Βρετανία
και τῶν κορυνομάχων μας διάτρητα κρανία.

Δέξου προσήσεις κι' ἀπὸ μὲ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Βάρδο...
κοῖμα τὰ φύγη, Ἀνασσα, χωρὶς κανένα τραῦμα,
ποῦ δειχνοτάτος τὸ θάλλεγες θερμὰ σ' ὅν Ἐδουάρδο:
πῆγανε σ' ὅ πολλέθρον, ποῦκαι θαυμάτων θαῦμα,
γὰ νὰ ξανάλθης ἔπειτα σ' ὅν Βρετανῶν τὴν γῆν
μὲ τὸσας συγγήσεις,
μὲ θέας ἀναμνήσεις,
και μὲ κορῶνας ἰερὰς ἀτιμητον πληγῆν.

Ἄκου κι' ἐμὲ, ποῦ τῶν Ρωμηῶν τὴν φιλίαν ἀναρωτιζῶ
και μ' ἕνα ρίγος ἰερῶν σ' ὅ Στάδιον ἐρρίγησα...
γκόνε σπῆθ', γκόνε σπῆθ'... ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πῆς ἐλίπες
νὰ πῆς γὰ δέοντα γὰ μὰς... ἐ πλέξαντ τὸ θρον, Ρήγησσα.

Καλὸ ταξεῖδι... πῆγανε στοὺς Ἄγγλους τὰ συχάσης,
γιατὶ μ' ἐμὰς, Βασίλισσα, ἔμπορει νὰ τὸς ξεχάσης,
κι' ὅς σὲ χλωμάζῃ κῆποτε μὲ θλίψις μωστικῆ
πὺς δὲν ἐπλήγασε και σὲ κορῶνα κλαυκῆ.

Π. — Μὰς ἔργυε, μὰς ἔργυε, κι' ἐγὼ καλὰ τῆς τάπα,
κι' ἦχα βερμουτὶ κι' ἐγίνηκα γὰ τὸς Ἑγγλέσους τάπα.
Μὰ πῆς μου, Φουσολλῆ λαγὲ μὲ τὸς χυτὸς λαγῶνας,
πὺς μένεις ἀδιάφορος και κερὸς σ' ὅς ἀγῶνας;

Φ. — Ναί μὲν ὀργῆ κι' ἡ φύσις μου και πρὸς τὸς σείβους ρεῖται
κι' ἐπικροῦθ' τὴν δοκίμην ἐρῆβων ἀκαμάτων,
μὰ τῶν ψυχῶν ὁ γυμνασιατὰ νὰ προηοδῶνται πρέπει
κι' ἐδοχίμονες ν' ἀπολομῶνθον ἐνεῖνοι τῶν σωματῶν.
Χωρὶς τὸς πρῶτους γυμνασιατὰς οἱ σείβι τῶν ἀγῶνων
δὲν βγάζουν ἄλλο ἵποτε παρὰ φυνάδας μόνον.

Π. — Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτο συμφωνῶ βεβαίως, Ἰσοκράτη,
και τώρα δέξου κάμποινας κορυνῶνας εἰς τὴν πλάτη.

Και καρπόδαεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γεώργιος Βούρβαρης, καθ' ἕνα νέος πράγματι λαμπρὸς,
ὅπου διεκπαιροῦναι τὸ πατριώτιστον « Ἐμπρός »,
τὴν Εἰρήνην τοῦ Γιαννούλη συνεξέυχθη κατ' αὐτὰς,
κόρην ἐν τῆς Μικελίνης και μὲ κάλλος κι' ἀρετάς.
Ἐστεφάνωσαν Ἐλένη, σῶτῆρος Σαθοπουλίδη,
κι' ἀδελφὴν Καλαποθάκη, ποῦ τὸν « Ἐμπερὸς » ἐκίδει.

Ἐδγε σ' ὅ Καταστήματα τὰ φιλανθρωπικὰ
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ δρῶντα γωσικὰ.
Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐξέδωσαν κι' ἐρῆτος,
διερὸς πρὸς ἄλλους συνιστῆθ' ἀπὸ Περικλέτος.